

det rigtigt, at der oprettedes et eget Revisionsdepartement, og at et saadant stilledes under en Generaldecisors Ledelse, hvorved vilde muliggjøres en hensigtsmæssigere Anvendelse af Arbeidskraften; at den da ansaae det for tilstrækkeligt til Arbeidets tilbørlige Udførelse, at der oprettedes 5 Contoirer, og med Hensyn til denne Fordeling forlangte man Contoirchefer og Fuldmægtige til 5 Contoirer under Revisionen. Efterat Sagen havde været forelagt for Rigsdagen i en Sessjon, hvor den ikke kom videre, end at vedkommende Minister og det af Thinget nedsatte Udvalg bleve enige saavel om Antallet af Embedsmændene som om Lønningerne, saaledes at det her blev udtalt i Slutningen af Sessjonen baade af Udvalgets Ordfører og af vedkommende Indenrigsminister, at man nu var forsaavidt enig med hinanden, at man haabede hurtigt til næste Sessjon at faae en Lov, bygget paa dette Grundlag, kom Sagen i Mellemtiden under fornøjet Prøvelse i en anden Commission, bestaaende af 4 Departementschefer i Ministerierne, der, efter hvad der fremgaaer af dens Betænkning, i dette Punkt holdt sig ganske til det tidligere Foreslaaede. Vedkommende Indenrigsminister var aldeles enig deri, at Revisionsarbejdet vilde kunne udføres af 5 Contoirer med det foreslaaede Personale. Under Sagens Forhandling i den Sessjon, der gik forud for Lovens Emanation, blev netop dette Punkt ogsaa underkastet udførlige Forhandlinger, og det var endog et af dem, som gav Anledning til, at et Fællesudvalg fra begge Thing blev nedsat, hvori man til Slutningen kom til Enighed om, at Loven kun skulde bestemme Gager for 5 „Revisorer“, idet Forskjellen mellem de almindelige Fuldmægtig-gager og det Høieste, hvortil en Revisor kan gaae, er 200 Rb.; en almindelig Fuldmægtig kan naae til 1000 Rb., og naar han er Revisor, til 1200 Rb., og for at det kunde blive klart, hvorledes Forholdet maatte stille sig, bestemtes det, at 5 Fuldmægtige kunde blive Revisorer, men det blev udtrykkeligt tilføjet, at ogsaa de øvrige Fuldmægtige kunne benyttes til Revi-

sionsarbejde. Det blev dermed sagt, at kun 5 Revisorer skulde kunne komme op til 1200 Rb., men det blev Ministeren forbeholdt at kunne bruge af de øvrige, forsaavidt de 5 Revisorer ikke slog til; Ministeren sagde nemlig, at det var Regjeringen magtpaaliggende at kunne benytte nogle af Fuldmægtigene til Revisionscontoirerne udover de 5. Loven indrettedes netop med Hensyn hertil, idet der kom til at staae: „25 Fuldmægtige (derunder Ex-peditionsscretairer og Revisorer)“, medens man paa et tidligere Stadium af Forhandlingerne havde sat: „(. . . og 5 Revisorer)“, men paa Ministerens Henstilling om, at man vilde lade „5“ gaae ud, skete det, idet man ikke anførte dette Tal her, men bestemte, at Tillæget af 200 Rb. kun kunde gives „5“ Fuldmægtige, der tillige vare Revisorer. Det Hele var altsaa et fuldkomment Overenskomstsforhold, gaaende ud fra Oprettelsen af 5 Contoirer, og nu gaaer dette Udcast ud paa Oprettelsen af et femte Contoir. Jeg troer, at man ikke kan andet end høilig forundre sig over, at Regjeringen har villet bringe dette Lovudkast ind. Det Eneste, jeg kan see, der kunde tyde paa, at der kunde være nogen Grund til at forlange Mere, og hvorfor jeg har stillet Forslaget om, at man skal give 1100 Rb. til Assistance, er det forøgede Arbejde, der vel at mærke ikke er kommet, men efterhaanden kan ventes at ville komme som Følge af Loven om Retsbetjentenes faste Lønning. Paa Grund af hvad der kan ventes efterhaanden at ville komme, vil man strax have de fornødne Embeder og Pengemidler bevilgede dertil. Der er ogsaa her en anden Ytring i Motiverne, som jeg maa sige høilig forundrer mig. Der er, for at vise, at Revisionsarbejdet paa Grund af Loven om Retsportlernes Inddragelse i Statskassen vil blive betydeligt, anført, at Revisionen hidtil kun har havt at beskæftige sig med, hvorvidt de Procenter, der skulde tilfalde Statskassen, vare rigtig beregnede, medens man ikke havde Noget at gjøre med Revisionen af Sportuleringen selv.